

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky: **Ing. M.**, bytom H., zastúpená Mgr. P., advokátom so sídlom v Košiciach, P. proti odporcovi:., so sídlom T. o vypratanie nehnuteľnosti preložkou elektroenergetického rozvodného zariadenia, o negatívnom kompetenčnom konflikte medzi Okresným súdom Košice II a Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky, takto

r o z h o d o l :

Prejednanie a rozhodnutie veci **p a t r í** do právomoci **Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky**.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou o vypratanie nehnuteľnosti doručenou Okresnému súdu Košice II dňa 4. septembra 2007 navrhovateľka žiadala, aby súd odporcovi uložil povinnosť pozemok parcelné číslo 601/1, záhrady o výmere 1924 m² nachádzajúci sa v katastrálnom území P., zapísaný Katastrálnym úradom v Košiciach, Správou katastra Košice na LV č. X. do 3 dní od právoplatnosti rozsudku vypratať. Na pojednávaní dňa 16. apríla 2008 špecifikovala, že žiada o vypratanie predmetnej nehnuteľnosti formou prekládky elektrického vzdušného vedenia VN 22 KV, ktoré je vo vlastníctve odporcu a ktoré prechádza po celej dĺžke predmetnej nehnuteľnosti, ktorá je jej vlastníctvom. Žalobný návrh odôvodnila tým, že elektrické vedenie jej bráni v riadnom využívaní pozemku, má nepriaznivý vplyv na zdravie navrhovateľky a zároveň jej v dôsledku existencie tohto vzdušného elektrického vedenia nebola povolená ani výstavba chaty, ani výstavba rodinného domu na predmetnej parcele.

Vyššie uvedené podanie bolo Okresným súdom Košice II zaregistrované pod spisovou značkou 13C 126/2007. Dňa 16. apríla 2008 vydal Okresný súd Košice II v predmetnom konaní uznesenie č. k. 13C 126/2007-34, ktorým konanie o vypratanie predmetnej nehnuteľnosti formou prekládky elektrického vzdušného vedenia na súde zastavil. Súčasne rozhodol, že po právoplatnosti uznesenia súd postúpi vec Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky na ďalšie konanie. V odôvodnení súd uviedol, že nedostatok právomoci súdu patrí medzi neodstrániteľné nedostatky podmienok konania. Preto súd konanie o podanom návrhu podľa ustanovenia § 104 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zastavil a rozhodol, že po právoplatnosti uznesenia bude vec postúpená príslušnému správnomu orgánu, do ktorého právomoci patrí, ktorým je Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky.

Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky ako orgán štátnej správy v energetike (§ 3 ods. 1 písm. a/ zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike a o zmene niektorých zákonov) predložil vec Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 29. septembra 2008 s návrhom na začatie konania v spore o právomoc medzi súdom a orgánom štátnej správy podľa § 8a OSP. Namietol, že vzhľadom na to, že podľa §§ 3 a 38 zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike

Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky nerozhoduje ani v správnom, ani v inom konaní o preložke elektroenergetického rozvodného zariadenia, predmetná vec nepatrí do právomoci ministerstva. Z dikcie zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike je evidentné, že ministerstvo nemá a nikdy v zákonnej úprave nemalo oprávnenie rozhodovať o preložke elektroenergetického rozvodného zariadenia. Takýto postup by bol v rozpore s dotknutými ustanoveniami uvedených právnych predpisov. Z ústavnoprávneho aspektu je zrejmý aj rozpor s dikciou článku 2 ods. 2 Ústavy SR, ktorý stanovil, že štátny orgán môže konať iba spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Citovaný zákon neumožňuje postup akokoľvek rozhodovať o preložke elektroenergetického rozvodného zariadenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje spory o právomoc medzi súdmi a orgánmi štátnej správy (§ 8a OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky posudzujúc kompetenčný konflikt medzi Okresným súdom Košice II a Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky sa stotožnil s dôvodmi, ktoré uviedol Okresný súd Košice II v uznesení č. k. 13C 126/2007-34 zo dňa 16. apríla 2008.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci zistil, že ak zákon o energetike oprávňuje správny orgán v konaní, vykonanom podľa všeobecných predpisov o správnom konaní, aby konal vo veciach upravených v tomto zákone (pokiaľ zákon výslovne neustanovuje inak), potom správny orgán koná a rozhoduje aj o prekládke elektrického vedenia (§ 38 zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike). Rozhodnutie o nároku navrhovateľky tak, ako bol formulovaný v žalobnom petite a ako bol navrhovateľkou odôvodnený (hrozba škody na zdraví osôb a majetku žalobcu) je v právomoci správneho orgánu, v danom prípade Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, vykonávajúcom štátnu správu v energetike. V občianskom súdnom konaní nemožno teda prejednávať a rozhodovať veci upravené zákonom o energetike, ktoré majú byť prejednané v konaní vykonanom podľa všeobecných predpisov o správnom konaní alebo zákonom č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov; nebolo teda možné vydať rozhodnutie o tom, že odporca je povinný viesť elektroenergetické rozvodné zariadenie podzemným káblom alebo preložkou vedenia mimo pozemok navrhovateľky. Ani ohrozená navrhovateľka sa však nemôže podľa tohto ustanovenia domáhať na súde ochrany takým navrhovaným opatrením, ktorý je zo zákona zverený rozhodnutiu správneho orgánu a navyše podlieha povoleniu rozhodnutím vydaným v stavebnoprávnom konaní.

Zákon č. 79/1957 Zb. o výrobe, rozvode a spotrebe elektriny (elektrizačný zákon) v súvislosti s výstavbou elektrického vedenia používal pojem „vecné bremeno“ (§ 22). Zákonom č. 70/1998 Z. z., ktorý zrušil zákon č. 79/1957 Zb., uvedené oprávnenia k cudzím nehnuteľnostiam, ako aj obmedzenia ich užívania, ktoré vznikli pred účinnosťou tohto zákona ostali nedotknuté. Ani zákon č. 656/2004 Z. z. účinný od 1. januára 2005, ktorý zrušil zákon č. 70/1998 Z. z. inak nerieši oprávnenia k cudzím nehnuteľnostiam a obmedzenia ich užívania (§ 69 ods. 10, 11 citovaného zákona). Nemožno prijať záver, že ide o súkromnoprávne oprávnenie. V danom prípade ide o zákonné (legálne) vecné bremená, ktoré sú inštitútmi svojho druhu, dané vo verejnom záujme a patriace do sféry verejného práva. Ich podstata spočíva v tom, že ide o verejnoprávne obmedzenie vlastníckeho práva alebo tiež o vymedzenie obsahu vlastníckeho práva verejnoprávnym predpisom. O tom, či ide o inštitúty práva súkromného alebo verejného, rozhoduje podstata týchto inštitútov, nie ich pomenovanie. Rozhodovanie o žalobe súvisiace s existenciou (teda aj zmenou) takýchto vecných bremien nie je preto v právomoci súdu. Najvyšší súd zároveň poukazuje na predchádzajúce rozhodnutie najvyššieho súdu v obdobnej veci z 31. mája 2005 sp. zn. 1 Cdo 190/2004 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 5/2006 pod č. 39, kde uviedol, že “ ‘vecné bremená’ “ vyplývajúce z ustanovení zákona č. 79/1957 Zb., resp. zo zákona č. 656/2004 Z. z. sú inštitútmi sui

generis; nemožno im priznať povahu súkromnoprávných opatrení, lebo ide o obmedzenie vlastníckeho práva vo verejnom záujme a v zmysle verejnoprávneho prepisu“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky o podanom návrhu preto rozhodol tak, že prejednanie a rozhodnutie veci patrí do právomoci Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 12. februára 2009

JUDr. Jozef H a r g a š, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth